

Tann 3. oktober læt ein forvitnisliga og forkunnug framsýning upp í Steinprenti. Tað er framsýningin DRESS hjá unga listamanninum, Jóhan Martin Christiansen, sum leyk útbúgving sína á akademinum í Malmö í summar, men sum longu hefur havt fagnaðar serframsýningar m.a. í Keypmannahavn. Kinna Poulsen kuraterar framsýningina og hefur gjørt eitt viðtal við listamannin.

KP: Framsýningin í Steinprenti er tilfarsliga eitt sindur øðrvísi enn framsýningarnar plaga at vera har niðri og í føroyskum listahøpi yvirhøvur. Papp er útgangspunktið?

JMC: Nemliga, papp er ein gjøgnumgangandi partur av framsýningini í Steinprent. Ella rættari sagt, so verður kanska ikki so nógv papp í sær sjálvum til staðar, men heldur – hvussu skal eg siga – skuggin av pappi.

KP: Fært tú greitt nærri frá hvat tú meinar?

JMC: Tað sum eg meini við, er, sum tú nevndi om-anfyri, at eg brúki papp sum útgangsstøði. Tá ið eg nevndi, at eg bert brúki skuggan av pappi, so er tað líkasum fyri at venda øllum við. Tað merkir altso, at papp er ikki við á framsýningini (ella tað veit eg ikki enn, kanska hetta broytist), men heldur papp, sum er avmyndað, antin yvirført á stein, og síðani prentað, ella sum fotografi. Men eg havi eisini stoypt papp í gips, so at tað er sum eitt minimalt relíeff. Vit tosa altso um at pappið verður umboðað á ymiskan hátt, uttan sjálvt at verða til staðar; akkurát líka sum tá ið vit tosa umvegis Skype ella okkurt sovorði. Onkuntíð kunnu relíeffini minna um eitt landslag, onkuntíð ein kropp, ella kanska tapet, men samstundis er tað eisni heilt ítøkiliga papp, tað snýr seg um, og verkið gerst so at siga tilvitað

um seg sjálvt. Møguliga list fyri listarinnar skuld – misskil meg rætt! Sjálvt um flest øll relíeffini ella fotomyndirnar hava heiti, so royni eg at tvíhalda um at hetta ikki er ein t.d. politisk viðmerking uppá forbrúk í samfelagnum. Eg vil gjarna, at hetta stendur opið. Á hendan hátt kann eg peika á eitt tilfar, sum flest øll kenna og kunnu relatera til, men uttan at tað gerst didaktiskt. Møguliga eru relíeffini ein differentierað útgáva av einum rebusi. Somuleiðis verður eitt videoverk við á framsýningini, sum eg enn ikki fái sagt so nógv um, av tí at eg eri í gongd við at skriva og filma. Hetta verður installerað í framsýningarhølinum í Steinprent á onkran hátt, so at rúmið sjálvt gerst ein viðleikari í framsýningini, t.d. verður eitt verk eisini gjørt til gólvið. Steinprent (framsýningarhølið) er ikki beinleiðis ein white-cube, so tað er umráðandi at hugsa um hvønn krók og hvørja sprekku í skapanartilgongdini, og taka tað við inn í verkin.

KP: Eg haldi, at hetta ljóðar ómetaliga spennandi. Eg haldi ikki, at vit hava nakað white-cube framsýningarhøli í Føroyum ha? Óansæð so haldi eg, at tín lýsing av gólvinum, sum tað fer at síggja út, meira verður ein white-cave, eg meini, at framsýningarhølið í Steinprenti hefur ikki tann hvíta, anonyma slættleikan, sum merkir white-cube høli uttanlands. Eg haldi eisini at videoverkið er spennandi. Í mínari verð er eitt nokkso fitt petti millum papp, gips og video. Altso videolist er filmað og sjálvt um heitið stavar frá tí gamla analoga betamax ella VHS-videobandinum, so brúka tey flestu teldu til videolist, ella tað gert tú ha? Hvat er saman-

hangurin millum pappavstoypningar og video í tínum verkum?

JMC: Fyri at svara fyrsta spurnigninum fyrst, so nei. Tað finnast ikki ordiliga nøkur heilt klassisk white-cube framsýningarhøli í Føroyum (umframt listaskálan), og heldur ikki alt tað kjakið, bæði fyri og ímóti, sum hefur verið rundan um hvítu hølini síðstu 50 árin ella meir. Hetta er sum so ikki nakað, vit nýtast at verða kedd av, tí tað letur eisini upp fyri øðrum móguleikum, at definera eina aðra listarlíga positiún, sum ikki nýtist at vera eins og hjá "hinum". Nú fari eg sindur av sporum, men tað vil siga, at um ein ber seg rætt at, so ber væl til at gera eina framsýning á einumhvørjum stað ella rúmi. Tað snýr seg at geva rivunum ans – tað er ikki altíð neyðugt at proppa so nógv verk inn á t.d. ein vegg sum gjørligt. Í veruleikanum endar tað oftani við at einki sæst, av berum verkum, og eg havi ein illgruna um, at hetta ikki altíð er tilvitað. Viðvíkjandi samanhuginum millum papp og video, so haldi eg at tað mest einfalda svarið eg kann koma við er, at tað er mál, ið bindur tað saman. Hetta kann tykjast sindur løgið, men um vit traðka nøkur fet aftur, so kunnu vit